

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА РАЗМИНАВАНЕ

chitanka.info

ТИР-ът бавно се измъкна от поредния завой. Боян машинално превключи на по-висока скорост и пое по равното. Имаше доста дълъг прав участък, той познаваше пътя добре, защото от години работеше като международен шофьор. Курсовете за съжаление понякога траеха с месеци, но харесваше работата си, виждаше интересни места. А и парите не бяха малко. В последните години обаче пътуването стана несигурно, особено в страни, където имаше размирици. Той все се канеше да напусне, но навикът сякаш се оказваше по-силен. Преди всеки курс се заканваше: „Този е последен“ и после забравяше...

Този път обаче бе категоричен. И не за друго — семейството му беше пред разпад. И сега си спомни думите на майка си: „То, сине, като оставяш булката сама, може да стане беля“. Ама той не повярва — Таня го обичаше. После почнаха намеците — къде от приятели, къде от роднини... Този път е за последно — унесе се в мисли шофьорът.

И в този момент чу остро изсвирване на нечии спирачки, сърдит клаксон сякаш раздра ушите му. Интуитивно Боян завъртя волана в дясно. Видя как една огромна кола отнесе огледалото и чу стържещ звук някъде назад вляво. Спря разтреперан встрани от пътя, изпи глътка вода, за да успокои раздумкалото се сърце. Другият автомобил вече беше отминал, но шофьорът му продължаваше гневно да натиска клаксона.

Боян слезе. Каквато и да бе повредата, важното е, че е жив, че двата автомобила се бяха разминали. После глътна хапчето за кръвно, прекръсти се и се закани: „Този път ще е за последно...“ Беше се уплашил. Не че не е имал и други случаи през годините, когато опасността е била съвсем близо, дори са стреляли по него в една далечна държава в опит да оберат товара. Спал е по отбивки и паркинги, срещал е всякакви хора — и добри и лоши... Но този път... Мисълта за Таня го беше разконцентрирала...

Когато ръцете му спряха да треперят, потегли отново. Взираше се намръщен в пътя пред себе си, а сякаш виждаше очите на Таня: „Защо се разминахме с нея?“ Питаше се и нямаше отговор... Беше 12.15 ч. местно време...

Зоя крачеше забързано по булеварда. Обади се сутринта в печатницата, че ще закъснее, но се забави в болницата при сина си

прекалено дълго. Двамата живееха сами от много години. „Нищо страшно — беше й казал вчера докторът — Ръката е счупена, но той е дете, бързо ще се оправи“. Изчака да мине визитацията, да поговори с него. Колко пъти се беше упреждала, че няма достатъчно време за малкото момче. А то беше палаво, искаше да играе футбол. Ако баща му беше жив...

Срещу Зоя се появи фигурата на мъж. Тя вдигна очи и отдалече срещна погледа му. Сърцето й прескочи един удар. Имаше усещането, че някога, някъде са се срещали. Може би в отминал живот? Същият интерес долови и в човека срещу себе си. Приближавайки се един към друг, те продължиха да се гледат, с неизказан въпрос на устните си. Някакво привличане усетиха и двамата — нещо необяснимо и непонятно. Зоя изпита желанието да спре до него. Какво щяха да си кажат? И той забави крачка. После колебливо и някак мъчително се разминаха. А у Зоя остана чувството, че нещо безвъзвратно е отлетяло, в душата й се загнезди някаква пустота, изпита носталгия по изгубения миг.

Обърна се. И той стоеше на ъгъла на улицата. Сякаш очакваше да го повика. Постояха така, никой не направи може би очакваната от другия крачка и всеки от тях пое в своята посока. Просто се бяха разминали... Беше 12.15 ч...

Свикнали бяхме вече на какво ли не. Затова съобщението, че към Земята се приближава някакъв астероид не развълнува никого, освен специалистите и любителите, обсадили планетариумите. И часът, в който астероидът щял да бъде най-близо до нашата планета, също бяха казали по телевизията. И пак никой не обърна внимание. То не беше „краят“ на света, то не бяха вулкани и земетресения, то не бяха войни, тайфуни с нежни имена и още „по-нежни“ цунамита... Хората бяха свикнали с лошите новини, новина за тях беше добрата новина. Но тя рядко идваше.

Така в уречения час огромният къс прелетя край нашата планета. Не я удари, не падна върху нея, не се разби. Просто се бяха разминали... Беше 12.15 ч...

А от другата страна на Земята двама влюбени се визираха в тъмното небе, хванати за ръце. Брояха звездите. „Виж, падаща звезда.

Да си пожелаем нещо“ — радостно възкликна момичето. И двамата в един глас извикаха: „Да бъдем винаги заедно“. Дано не се разминат някога... Беше 15 минути след полунощ местно време...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.